

Arrest

nr. 124 094 van 16 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker (bijlage 11 *ter*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij tracht op 15 oktober 2013 het Belgisch grondgebied binnen te komen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt tevens op dezelfde datum een beslissing tot binnenkomstweigering met teruggedrijving – asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 27 januari 2014 het volgende gesteld: *“De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, met name de beslissing tot binnenkomstweigering met teruggrijving - asielzoeker (bijlage 11ter), daar bij beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2013 de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij werd toegekend en zij werd toegelaten tot het Belgische grondgebied.”*

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Ter terechtzitting van 8 april 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 27 januari 2014 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij in de eerste plaats te verwijzen naar de stukken. In antwoord op de beschikking wenst zij op te merken dat het subsidiair beschermingsstatuut een tijdelijk statuut betreft dat kan wijzigen, dus behoudt zij haar belang. Daarnaast wijst zij op het arrest van de algemene vergadering van 23 oktober 2013 met nummer 112 609 dat stelt dat in dergelijke gevallen het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van de rechtszekerheid moeten worden vernietigd.

De verwerende partij verwijst naar haar nota waar het ontbrekend belang wordt uiteengezet en stelt dat er een gebrek aan belang is.

2.4 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153 761).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.5 De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving – asielzoeker (bijlage 11 *ter*) betreft. Op 8 november 2013 werd haar door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, hetgeen door de verzoekende partij ter terechtzitting niet wordt betwist, waardoor zij bijgevolg ook werd toegelaten tot het grondgebied. Bijgevolg kan de vernietiging van de bestreden beslissing die haar de binnenkomst weigerde en tevens de terugdrijving tot gevolg zou hebben, haar geen voordeel meer opleveren.

Met haar verwijzing ter terechtzitting naar de stukken doet de verzoekende partij geen afbreuk aan het bovenstaande. Ook het feit dat de subsidiaire beschermingsstatus slechts een tijdelijke bescherming is, doet *in casu* niet ter zake, daar het tijdelijk karakter ervan niet wegneemt dat de verzoekende partij werd toegelaten tot het grondgebied. Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest van de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 oktober 2013 met nummer 112 609 dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat de feiten die aan de grondslag van deze beslissing liggen gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Zo betrof de bestreden beslissing in het geciteerde arrest een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij werd aangegeven dat het in stand houden van dit bevel, dat tijdelijk niet uitvoerbaar werd naar aanleiding van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging op grond van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet, tot rechtsonzekerheid lijdt. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij heeft evenwel geen louter onzekere en tijdelijke opschorting van uitvoerbaarheid van de *in casu* bestreden beslissing tot gevolg. De *in casu* bestreden beslissing betreft immers een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving. De verzoekende partij die zich reeds op wettige wijze op het Belgisch grondgebied bevindt, kan niet meer worden teruggedreven. De *in casu* bestreden beslissing kan derhalve niet langer worden uitgevoerd, ook niet indien de subsidiaire beschermingsstatus wordt beëindigd. De verwerende partij zal immers dienen over te gaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtszekerheid vereist derhalve niet de vernietiging van de *in casu* bestreden beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,	kamervoorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET